

EL LLENGUATGE

24/VIII/1976

L'espècia i l'espècie

Cal no confondre l'espècia i l'espècie. Cal que no es confonguin, naturalment, en l'escriptura, i en la forma del singular, en què es diferencien únicament per la vocal final. En el plural, es tracta en tots dos casos de les espècies.

El substantiu espècia —amb a final— designa qualsevol de les substàncies vegetals aromàtiques i picants usades per a condimentar els aliments (pebre, canyella —no «canela»—, safrà, etc.). Espècie —amb e final— és un nom abstracte usat amb un sentit molt particularitzat en el llenguatge de diverses disciplines: religió, filosofia, medicina, química, història natural, etc. En història natural, concretament, designa la categoria de classificació inferior al gènere, la que podríem anomenar bàsica, que agrupa els individus —animals o plantes— que posseeixen en comú un o més caràcters importants. Diem, així, que els gossos constitueixen una espècie animal o bé que hi ha diverses espècies de pins. En el llenguatge comú, donem al mot espècie un sentit molt menys precís, com a sinònim de mena o classe. Però justament a causa del sentit tan precís que tenen els mots espècie i classe com a designacions de grups de l'anomenada classificació taxonòmica, cal no deixar de banda el mot mena, de sentit més vague i més general, per a referir-nos als individus o a les coses que tenen una manera d'ésser no tan científicament caracteritzada.

En català oriental, espècia i espècie són formes homòfones, que es pronuncien igual. Potser caldria dir, que s'han de pronunciar igual. Perquè espècie —com piràmide, cuspide, sèrie, calvicie o efigie— és mot sovint mal pronunciat. La diferència entre espècia i espècie és només gràfica i de sentit.

ALBERT JANE